

14

උපාධිධාරීන්ගේ රැකියා ප්‍රශ්නය හා ඊට විසඳුම්

මහාචාර්ය විමල් ජී. බලගල්ලේ

ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලයේ මේ වර්ෂයේ උපාධි ප්‍රදානෝත්සව දේශනය පැවැත්වීම සඳහා උපකුලපතිතුමන් ම වෙත කළ ආරාධනය මා සතුටින් බාර ගත්තේ එය, පුරා අවුරුදු තිස් ගණනක් මුළුල්ලේ විශ්වවිද්‍යාලීය මහාචාර්යවරයකු වශයෙන් මෙන්ම බලමණ්ඩල සාමාජිකයකු වශයෙනුත් කිසියම් පමණකින් මේ විශ්වවිද්‍යාලයට මගෙන් ඉටු වූ මෙහෙවර අගය කොට සැලකීමක් සේ හැඟී ගිය නිසා පමණක් නොව එමඟින් එක අතකින් අභිනව උපාධිලාභී තරුණ පිරිසටත්, අනෙක් අතින් අපේ රටේ උසස් අධ්‍යාපනයෙහි වර්තමාන නියාමකයන්ටත් ප්‍රයෝජනවත් වෙනැයි සිතෙන අදහස් කීපයක් ඉදිරිපත් කිරීමට ඉඩ ලැබෙන නිසාත් ය. එසේ හෙයින් එම අවස්ථාව සලසා දීම පිළිබඳව, මම පළමුකොට ම උපකුලපතිතුමන් ප්‍රමුඛ සනාතන සභා/පාලක සභා සාමාජික හවතුන් වෙත මගේ හෘදයාගම ස්තූතිය පිරිනමමි.

ඊළඟට මා පිට පැවරෙන අවස්ථෝචිත කාර්යයක් සේ මා සලකන්නේ, අපේක්ෂිත ඵලය වූ උපාධි ලාභය පිළිබඳව, අපේ සන්තුෂ්ටිය හා ආශීර්වාදයත් නවෝපාධිලාභීන් වෙත පළ කිරීමයි. නවෝපාධිලාභීනි, විශ්වවිද්‍යාලයට ඔබ ඇතුළු වීමෙන් පසුව ගත වූ අවුරුදු තුන හතර තුළ පමණක් නොව සමහර විට ඊට පෙර ඔබ පාසල් අධ්‍යාපනය ලබන කාලයේදීත් උපාධිධාරියකු වශයෙන් අනාගතයට පා තබමින් අභියෝගකාරී සමාජයට පිවිසීමට ඔබ තුළ වූ අපේක්ෂාව අද ඔබ මුදුන්පත් කරගෙන ඇත්තේ ජනගහනයෙන් ඉතා සුළු පිරිසකට පමණක් ලැබෙන විශ්වවිද්‍යාලීය අධ්‍යාපනය ලැබීමේ වාසනාව නැතහොත් බුද්ධිමත් බව ඔබ සතුව වූ නිසාම නොවේ. වැඩියක්ම නැතිනම් ඒ පමණට ම ඔබේ අප්‍රතිහත ධෛර්ය නිසාය: විවිධ දුක්කරදර හිරිහැර ඉවසීමටත්, අධිෂ්ඨාන පූර්වකව විවිධ බාධක ජය ගැනීමටත් ඔබ තුළ වූ හැකියාව නිසා ය. ඔබ දියුණු කළ මෙකී හැකියාවන් හා හොඳ පුරුදු යටත් පිරිසෙයින් සුදුසු රැකියාවක් ලබා ගන්නා තෙක් නුදුරු අනාගතයෙහි දු ඔබට ප්‍රයෝජනවත් වනු ඇත. තමන් දුක්හිරිහැර විඳිමින් ඔබ උසස් අධ්‍යාපනයට යොමු කළ ඔබේ දෙමාපිය භාරකරුවන් ද, එසේ ම ඔබට ඉගැන්වූ අධ්‍යයනයට ම. පෙන්වූ ඔබේ ආචාර්ය මහාචාර්යවරුන් ද මටත් වඩා මේ අවස්ථාවෙහි ප්‍රීතියක් ප්‍රමෝදයක් භුක්ති විඳිනවාට සැකයක් නැත.

උපාධිධාරීන්ගේ රක්ෂා නියුක්ති ප්‍රශ්නය

මීළඟට මම කැමතියි ඔබට අදාළ වන තවත් වැදගත් ප්‍රශ්නයක් කෙරෙහි අවධානය යොමු කරන්නට. එය තමයි නවෝපාධිධාරීන්ගේ සේවා නියුක්තිය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය. අද මේ උපාධි ප්‍රදාන පර්ෂදයේ මුලසුන හොබවන කුලපතිතුමිය විසින් 1986 දී පවත්වන ලද උපාධි ප්‍රදානෝත්සව දේශනයේදී මේ සම්බන්ධයෙන් පවසන ලද වැදගත් කරුණු කීපයක් වර්තමාන තත්ත්වයට ද අදාළ බව මගේ අදහසයි.

මේ වන විට අපේ රටේ රක්ෂා විරහිත, නැතහොත් උෟන සේවා නියුක්ත උපාධිධාරීන්ගේ සංඛ්‍යාව දොළොස් දහසක් පමණ වන බවට වාර්තා වී තිබෙනවා. මේ අය අතරෙන් වැඩිදෙනා

ශාස්ත්‍ර විෂයයන්ගෙන් උපාධි ලබාගත් අය වන නමුත් ඇතැම් වෘත්තීය විෂයයන් ද ඇතුළුව විද්‍යා විෂයයන්ගෙන් උපාධි ලබාගත් අයත් මේ අය අතරෙහි සිටින බව දැන ගන්නට තිබෙනවා. මෙය වර්ෂ දශක දෙක තුනක පටන්ම වරින් වර අඩුවැඩි වෙමින් දිගටම පැවත එන තත්ත්වයක්. මේ කාලය තුළ විවිධ රජයන් මඟින් මෙම තත්ත්වය මැඩ පැවැත්වීමට පිළියම් වශයෙන් යම් යම් තාවකාලික ක්‍රියාමාර්ග ගෙන ඇතත්, ඒවා රෝගකාරක හේතු නිවැරදිව වටහා ගෙන කළ පිළියම් නොවූ නිසාදෝ, අද දක්වාත් මේ රටේ රක්ෂා විරහිත උපාධිධාරීන් පිළිබඳ ප්‍රශ්නය නොවිසඳී පවතිනවා. එය එක් අතකින් විදේශීය ආයෝජන මාර්ග වැඩි දියුණු කිරීම වැනි වෙනත් මාර්ගවලින් රට තුළ ඇති කිරීමට අපේක්ෂා කරන වේගවත් සංවර්ධනය උදෙසා අධ්‍යාපන සුදුසුකම්, විවිධ හැකියාවන් හා උනන්දුවත් ශක්තියත් ඇති තරුණ පිරිසෙන් කොටසක් සහභාගි කරවා ගැනීමට අපොහොසත් වීමෙන් සංවර්ධන ප්‍රයත්නය අඩපණ වීමට හේතුවක් වෙනවා. අනික් අතට හැකියාවනුත් ශක්තියත් ඇති තරුණ පෙළ රැකියා විරහිතව ජීවත් වන විට ඔවුන් හා ඔවුන්ගේ මවුපිය භාරකරුවන් සහිත සමස්ත සාමාජයම අපේක්ෂා භංගත්වයටත් අසහනයෙන් පෙළෙන්නන් බවටත් පත්වෙනවා.

ශ්‍රී ලංකාව වැනි සංවර්ධනය වන රටක රජය උසස් අධ්‍යාපනය සඳහා මහජන මුදලින් විශාල ප්‍රමාණයක් වැය කරනවා. මෙය අපතේ නො ගිය වියදමක්, නැතහොත් ලාභ ගෙන දෙන ආයෝජනයක් ලෙස සැලකීමට හැකි වන්නේ එසේ උසස් අධ්‍යාපනය හා පුහුණුව ලැබුවත් නිසි කල්හිදී නිසි කාර්යයන්හි යොදා ගැනීමට වැඩ පිළිවෙළක් සැකැසී ඇතොත් පමණයි. රටේ උසස් අධ්‍යාපනය සැලසුම් කිරීමේ හා පවත්වා ගෙන යෑමේ කාර්යභාරය ඍජුවම උසුලන විශ්වවිද්‍යාලයන් ඇතුළු උසස් අධ්‍යාපන ආයතනත්, එම උසස් අධ්‍යාපන ආයතනවලින් වසරක් පාසා පිටවන ශාස්ත්‍රවේදීන් හෝ තාක්ෂණවේදීන් නිෂ්පාදන, කළමනාකරණ අධ්‍යාපන මාර්ගදේශකත්ව වැනි කාර්යයන් සඳහා යොදවා ගැනීමේ හැකියාව ඇති රාජ්‍ය හා පෞද්ගලික අංශවල කාර්යාංශ හා ආයතනත් සුදුසු පරිදි හා ඔවුනොවුන්ට ප්‍රයෝජනවත් වන පරිදි සම්බන්ධ කොට ගනිමින් කාලෝචිත වූ එබඳු වැඩපිළිවෙළවල් සැලසුම් කිරීමෙහි හා ක්‍රියාත්මක කිරීමෙහි සමත් උගත් රැකියා නියුක්ත අධිකාරියක් පිහිටුවීම මුඛ්‍ය වශයෙන් රජයේ වගකීමක් සේ පිළිගැනීම අවශ්‍යය. මෙබඳු වැඩපිළිවෙළක් යටතේ, විශ්වවිද්‍යාලවලින් හෝ පිළිගත් උසස් වෘත්තීය පුහුණු ආයතනවලින් හෝ පිටවන සෑම උපාධි/ඩිප්ලෝමා ලාභියකුම පළමුවෙන් උගතුන්ගේ රක්ෂා නියුක්ති අධිකාරියට බඳවාගෙන, දෙවනුව අදාළ කාර්යාංශ, සංස්ථා ආයතන ආදියේ අවශ්‍යතාවන් පුද්ගලයන්ගේ සුදුසුකම් හා අභිරුචියන් අනුව රැකියාවල නියුක්ත කළ හැකිවනු ඇත. එසේ ස්ථිර රැකියාවක නියුක්ත කරන තෙක් ගත වන කෙටි කාලපරිච්ඡේදය තුළ සෑහෙන යැපීම දීමනාවක් යටතේ ස්වයං රැකියා ද ඇතුළුව විවිධ රැකියාවලට අනුරූප වන පරිදි සැලසුම් කළ, අභිමතය අනුව වරණය කළ හැකි යෝග්‍යීකරණ පාඨමාලාවක් හැදෑරීමට ඔවුන් යෙදවිය හැකියි. මෙහිදී ද විශේෂයෙන් සැලකිය යුත්තක් නම් වසරක් පාසා තේරීමේ පරීක්ෂණ ආදිය මඟින්, රාජ්‍ය පරිපාලන සේවා, විදේශීය සේවා, අධ්‍යාපන සේවා ආදිය සඳහාත් පෞද්ගලික රැකියා සඳහාත් තෝරාගනු ලැබීමෙන් පසු ඉතිරි වන සියලුදෙනා අවශ්‍යතාව නොසලකා දැනට පවත්නා රජයේ කාර්යාංශ හා සංස්ථා ආදියෙහි රැකියාවලට කෙසේ හෝ අනුයුක්ත කිරීමක් මෙයින් අදහස් නොකෙරෙන බවයි. ආයතනයක සේවා අවශ්‍යතා නොසලකා වැඩ නැතිව වැටුප් ලබන අතිරික්ත පිරිසක් යෙදවීමෙන් සිදුවන්නේ එය ක්‍රමයෙන් පරිහානිය කරා යෑමයි. එක් අතකින් එම තත්ත්වය එහි මනා ක්‍රියාකාරීත්වයට බාධා පැමිණවීමක්. අනෙක් අතින් වෙහෙස වී වැඩ කරගෙන ආ සේවකයන්ගේ ද ධෛර්යය හා ඕනෑකම හීන කරවීමක්. ඒ මඟින් රටේම ආර්ථික පරිහානියට මං සලසනවා.

එසේ හෙයින් කළ යුතු හොඳම දෙය වන්නේ ජාතික සංවර්ධනයට හේතු වන පරිදි රටේ කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදන මාර්ග සමග ස්වාභාවික සම්පත් උපයෝගීතා ක්‍රම වැඩි දියුණු කිරීම ආයාතන නිර්වයාන වානිජ්‍යයේ විධිමත් කිරීමක් අධ්‍යාපන සෞඛ්‍ය හා ගමනාගමනය වැනි පොදුජන සේවා වැඩි දියුණු කිරීම් ආදිය මගින් උගත් ශ්‍රමිකයන් යෙදවිය හැකි රැකියා අවස්ථා වැඩි වැඩියෙන් ජනනය කරවා, එමගින් සංවර්ධන කාර්යය සඳහා සෑම උගත් ශ්‍රමිකයකුගේ ම දායකත්වය ලබා ගැනීම යි. මෙහි දී සැලසුම් සම්පාදන හා ක්‍රියාත්මක කිරීමේ අමාත්‍යාංශය හා තරුණ කටයුතු අමාත්‍යාංශය ඇතුළු වෙනත් අදාළ අමාත්‍යාංශවලදී පූර්ණ සහයෝගය ලබාගැනීමේ වගකීම උසස් අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශයට පැවරෙනු ඇත. එයට සරිලන පරිදි යෝග්‍ය සම්බන්ධීකරණෝපක්‍රම මාර්ගයෙන් රටේ විශ්වවිද්‍යාල/වෙනත් උසස් වෘත්තීය පුහුණු ආයතනත් උපයෝගී කොට ගනිමින් විවිධ ක්ෂේත්‍රවල විවිධ වෘත්තීන්හි යෙදෙමින් රටේ සංවර්ධනයට උරදිය හැකි රටට අවශ්‍ය උපාධි/ඩිප්ලෝමාධාරීන් බිහි කෙරෙන තැනට කටයුතු සලසා ගැනීම උසස් අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශය මගින් රජයකට පහසුවෙන් කරගත හැකි වනු ඇත.

උසස් අධ්‍යාපන ආයතනවල විවිධ වෘත්තීන්ට ගැලපෙන රැකියා යොමු පාඨමාලා පමණක් පැවැත්විය යුතු බවක් මෙයින් අදහස් කෙරෙන්නේ නැහැ. වෛද්‍ය වෘත්තීය, ඉංජිනේරු වෘත්තීය, නීති වෘත්තීය වැනි සමහරක් වෘත්තීන්ට අදාළ පාඨමාලා හැරුණුවිට, අධ්‍යාපනය, පරිපාලනය වැනි වෘත්තීන් බොහෝමයක් සඳහා අපේක්ෂකයන් යොමු කරවීම හා යෝග්‍ය කරවීමත් විශ්වවිද්‍යාලයීය ප්‍රථමෝපාධියකින් පසුව දෙනු ලබන දෙනුත් මසක හෝ සමසක යෝග්‍යීකරණ වැඩපිළිවෙළක් මගින් සාර්ථක ලෙස ඉටුකර ගත හැකිය.

ඇතැම් වෘත්තීන්හි නියුතු ප්‍රථමෝපාධිලාභීන් උදෙසා පැවැත්වෙන ලේඛකත්ව හා සන්නිවේදන වැනි දීර්ඝකාලීන පශ්චාද් උපාධි හෝ ඩිප්ලෝමා පාඨමාලා මේ ගණයට වැටෙන්නේ නැහැ.

ඉහත කී ආකාරයක වුවත් රැකියා යොමු පාඨමාලාවනට සිසුන් බඳවා ගත යුත්තේ එක් එක් වෘත්තීය සඳහා පවත්නා ඉල්ලුම නිවැරදිව හඳුනා ගැනීමෙන් පසුවය. එසේ නැතහොත් රැකියාවක් හෝ ප්‍රයෝජනවත් විෂයඥානයක් හෝ නැති පිරිසක් එමගින් බිහිවිය හැකි නිසා ය. 1973 විශ්වවිද්‍යාලය ප්‍රතිසංවිධානයේදී අත්හදා බැලූ රැකියා යොමු පාඨමාලා අසාර්ථක වීමට ප්‍රධාන හේතුව වූයේ මෙකී අඩුපාඩුවයි.

රැකියා යෝග්‍යතාව දියුණු කර ගැනීම

අප මෙතෙක් සාකච්ඡා කළේ උපාධිධාරීන්ගේ රැකියා නියුක්ති ප්‍රශ්නය විසඳීම සඳහා රජයට හා විශ්වවිද්‍යාල ඇතුළු උසස් අධ්‍යාපන ආයතනවලටත් කළ හැකි දේ මොනවාද යන්නයි. එහෙත් ඉබේම තමන්ට රැකියාවක් ලැබෙන තෙක් නිකම් නොසිට උපාධිධාරීන් විසින් ද තම තමන්ගේ ප්‍රශ්න විසඳා ගැනීම සඳහා කළ හැකි දේ ඇති බව මෙහිදී අමතක නොකළ යුතුය. මා ඉහතින් සඳහන් කළ උපාධි ප්‍රදානෝත්සව දේශනයේදී පෙන්වා දී ඇති පරිදි උපාධියට අමතරව විවිධ රැකියා සඳහා විශේෂයෙන් පෞද්ගලික අංශයේ රැකියා සඳහා අවශ්‍ය සේ සැලකෙන අතිරේක සුදුසුකම් හා යෝග්‍යතාවන් දියුණුකර ගැනීම ඒ ඒ අපේක්ෂකයා සතු වගකීමකි. උපාධිධාරීන්ට, විශේෂයෙන් ශාස්ත්‍ර උපාධිධාරීන්ට, පෞද්ගලික අංශයේ හොඳ රැකියා ලබා ගැනීමට ඇති බාධා කීපයක් ඉහත කී දේශනයෙහි දක්වනවා. මෙහි ලා පළමුවැන්න වශයෙන් දක්වෙන්නේ අවශ්‍ය ප්‍රමාණයට ඉංග්‍රීසි භාෂාව නොදැනීමයි. මේ ප්‍රශ්නය ඇති තරම් සාකච්ඡා වී ඇති නිසා ඒ ගැන මා විස්තර කරන්නට යන්නේ නැහැ. දෙවැන්න නම් නවෝපාධිධාරීන් බොහෝදෙනා තනතුරු දැරීමේ හැකියාව හෙවත්

යෝග්‍යතාව අඟවන ලක්ෂණ ප්‍රදර්ශනය නොකිරීමයි. මෙ කියන යෝග්‍යතාව අඟවන ලක්ෂණ නම් වගකීමක් දැරීමට ඇති හැකියාව හා කැමැත්තත්, විනිතත්වය හා පෞරුෂයත්, නිර්මාණශීලී වින්තනයත් වැනි ගුණාංගයි. මෙකී ගුණාංග නව උපාධිධරයන් තුළ ඇත්තේ අල්ප වශයෙනැයි බොහෝ සේවා යෝජකයන් නිගමනයකට නැතහොත් පූර්ව විනිශ්චයකට එළඹ ඇති බවක් පෙනෙනවා. මෙසේ වීමට මුළුමනින් කෙසේ වෙතත් එක්තරා ප්‍රමාණයකට, මෑත කාලයේදී ලක්දිව විශ්වවිද්‍යාලවල නිරන්තරයෙන් ඇතිවන බවට ජනමාධ්‍ය මඟින් අසන්නට දකින්නට ලැබෙන සිසු ගැටුම්, පංති වර්ජන, නවකවද, හා සති/මාස ගණන් විශ්වවිද්‍යාලය වසා තැබීම් වැනි අහිතකර පුවත් ද හේතු වූවා විය හැකිය. විශ්වවිද්‍යාලයේ බුද්ධිමත් සිසු පිරිසටත් පරිපාලනයටත් ආචාර්ය මණ්ඩලයේ ද සහයෝගය ඇතිව එම අහිතකර තත්ත්වය මඟ හරවා ගැනීම සඳහා ක්‍රියාමාර්ග ගැනීමෙන් පමණයි මේ බාධකය ඉවත් කර ගත හැකි වන්නේ.

අතීතයෙහි ලක්දිව මෙන්ම ඉන්දියාවෙහිත් පැවති සාම්ප්‍රදායික අධ්‍යාපනයෙහි මුඛ්‍ය අරමුණ වූයේ දැනීම දීම ද නොව එමඟින් පුද්ගල ශික්ෂණයත්, එමඟින් ස්ථානාන්තර යෝග්‍යතාවක් ඇති කිරීමයි.

“විද්‍යා දදාති විනයං - විනයාද්‍යාති පාත්‍රතාම්
පාත්‍රත්වද්ධනමාප්තෝති - ධනාද්ධර්මං තත: සුඛම්”

“උගත්කම මිනිසා තුළ ශික්ෂණය ඇති කරයි. ශික්ෂණය මඟින් ඔහු ස්ථානාන්තර යෝග්‍යතාවටත්, යෝග්‍යතාව නිසා ස්ථානතර ලාභය මඟින් ධනවත් බවටත් එමඟින් සැපයටත් පැමිණෙයි.” යනු එම ශ්ලෝකයේ අදහසයි. අපේ මංගල සූත්‍රයෙහි එන බාහු සච්චංව සිප්පංව විනයෝව සුසික්ඛිතො” යන ගාථාර්ථයෙන් ද පැවසෙන්නේ මීට සමාන වූ අරුතක්. අධ්‍යාපනය පිළිබඳ ප්‍රාථමික, කණිෂ්ඨ, ද්විතියික, ජ්‍යෙෂ්ඨ ද්විතියික තෘතියික හෙවත් උසස් අධ්‍යාපන යන සෑම පියවරකදීම විෂයඥාන හා කුශලතා වර්ධනයත් සමඟ සමගාමී වූ පාරම්පරික සාරධර්ම නොහොත් ඇගයීම් ක්‍රමවල ශික්ෂණයත් පෙරදිග සාම්ප්‍රදායික අධ්‍යාපනයෙන් අපේක්ෂිත වූණා. පැරණි ඉන්දියාවේ තක්ෂිලා, නාලන්දා මහාවිහාර වැනි හින්දු හා බෞද්ධ විශ්වවිද්‍යාලවලත්, පැරණි අනුරාධපුරයේ තිස්සමහාරාම මහාවිහාර ද අභයගිරි මහාවිහාර හා තොටගමුවේ විජයබාහි පිරිවෙන වැනි විශ්වවිද්‍යාලවලත් පැවතුණේ එම තත්ත්වයයි. නූතන ඉන්දියාවේ පාලකයන් හා වින්තකයන් ද අධ්‍යාපනයෙන් මීට සමාන ප්‍රතිඵල අපේක්ෂා කළ බව / කරන බව අපි දන්නවා. 1957 පළ වූ ‘නිව් ග්‍රන්ට්ස්ට්ස් ඔෆ් එඩ්වුකේෂන්’ (අධ්‍යාපනයේ නව පෙරමුණු) නම් ග්‍රන්ථයට පෙරවදනක් ලියමින් සර්වපල්ලි රාධාක්‍රිෂ්ණන් පවසන “අධ්‍යාපන විෂයඥානය දීමට හෝ කුශලතා පිළිබඳ පුහුණුවට හෝ සීමා නොවේ. එය පාරම්පරික ඇගයීම් පිළිබඳ මනා හැඟීමක් ද අධ්‍යාපිතයාට දිය යුතුය. (මානවීය ශාස්ත්‍ර හා සමාජීය ශාස්ත්‍ර උගතුන් පමණක් නොව) විද්‍යාඥයෝ හා තාක්ෂණවේදීහු ද පුරවැසියෝ වෙති. එහෙයින් තමන් ජීවත්වන ජන සමාජය කෙරෙහි වගකීමක් ඔවුන් වෙත ද පැවරෙයි” යන වැකියෙන් පෙනෙනවා. මෙම අදහස පෙරදිගට පමණක් සීමා වූවක් නොවන බව ද ‘ක්‍රයිසිස් ඉන් ද යුනිවර්සිටි’ (විශ්වවිද්‍යාලයේ අර්බුදය) නම් ග්‍රන්ථයෙහි සඳහන් “සමාජයෙහි සාදාචාරාත්මක, බුද්ධිමත් හා ආධ්‍යාත්මික විප්ලවයක් ඇති කිරීම සඳහා අධ්‍යාපනයට දායක විය හැකි නම් ලොව හැම තැනම වෙසෙන මානව වර්ගයාට තමන් විදින දුකෙන් විමුක්තිය අපේක්ෂා කළ හැකි වනු ඇත.” යන කියමනෙන් හෙළිවෙනවා.

ලක්දිව අතීතයෙහි පැවැති පිරිවෙන් අධ්‍යාපනය ද ඇතුළු සාම්ප්‍රදායික අධ්‍යාපනයෙහි ව්‍යාප්තියේ පාඨලත්වය හා ගැඹුර කලින් කල අඩු වැඩි වී ඇතත්, වර්තමාන වර්ධනය හා සමාජීය සදාචාරයන් එහි ප්‍රමාණ අරමුණක් සේ සැලකීම අඛණ්ඩව පැවති බවට සාහිත්‍ය හා ඓතිහාසික සාධක තිබෙනවා.

නව පාඨමාලා, පාඨමාලා නවීකරණ හා හිතකර සාම්ප්‍රදායික අංග

එසේ වුවද අද රටේ පවතින උසස් අධ්‍යාපනය ද ඇතුළු සෑම මට්ටමක ම අධ්‍යාපනයෙන් මෙම අරමුණ බොහෝ දුරට ඉවත් ගොස් ඇති බවක් පෙනේ. මෙයට සුදුසු පිළියම් යෙදීම නොපමාව කළ යුත්තකි. රටේ වේගවත් ආර්ථික සංවර්ධනය / සැලසුම් සම්පාදකයන්ගේ හා ක්‍රියාකාරීන්ගේ එකම ඉලක්කය, නැතහොත් ප්‍රධානතම ඉලක්කය වීම නිසා දෝ අනෙකුත් පුරුෂාර්ථ විකිත් ටික සමාජයෙන් බැහැරවන සේ ය. රටක සැබෑ සංවර්ධනයට ආර්ථික සංවර්ධනය මෙන් ම රටවැසියන්ගේ පුද්ගල වර්ධන වර්ධනය ද ඇතුළත් විය යුතු ය. සනාතන සාරධර්ම අගයන සාදාචාර සම්පන්න සුබිත මුද්‍රිත ජනතාවක් රට තුළ බිහිවන්නේ එමඟිනි.

මෙහිදී සැලකිය යුතු තවත් කරුණක් තිබෙනවා. ස්වකීය අභිමතය අනුව පාඨමාලා තෝරා ගැනීමේ ඉඩකඩ තවමත් හරිහැටි සැලසී නැතත් හැකියාව හා උනන්දුව ඇති, එසේම මූලික සුදුසුකම් සපුරා ගත්, හැම කෙනෙකුට ම නැතත් වැඩි දෙනෙකුට ඵල නෙළා ගත හැකිවන පරිදි අද අප රටේ විශ්වවිද්‍යාලීය අධ්‍යාපනය පුළුල් වී වර්ධනය වී තිබේ. එක් අතකින්, රටේ කාලීන අවශ්‍යතා සමහරකට මෙයින් පිළියම් සැලසෙන අතර ම අනික් අතින් එය අධ්‍යාපනයේ ගුණාත්මක තත්ත්වය හා කළමනාකරණය පිළිබඳ ගැටලු පැන නැඟීමට ද හේතුවක් වී ඇත. අප කවර ක්ෂේත්‍රයක හෝ සංවර්ධන කටයුතු මෙහෙය විය යුත්තේ එමඟින් අපට සරලත්වයෙහි සිට සංකීර්ණත්වය කරා යෑමට සිදුවිය හැකි බව සිත තබා ගනිමිනි. 'ඔෆ් සොසයිටි ඇන්ඩ් මෙන්' (මානව සමාජ හා මිනිස්සු) නම් කෘතියෙහි ලා කාර්ල් හැර්සන්, ප්‍රවර්ධනය සංකීර්ණතාවටත් සංකීර්ණතාව විශේෂීකරණයටත්, විශේෂීකරණය නැවත ඒකත්වීකරණයටත් මංසලසන බව පවසනවා.

උසස් අධ්‍යාපනයේ කිසියම් විෂය ක්ෂේත්‍රයක හෝ වෘත්තීය ශික්ෂණයක හෝ විශේෂීකරණයෙන් අපේක්ෂා කරන්නේ ඒ පිළිබඳ අත්‍යන්ත විශිෂ්ටත්වයක් ළඟා කර ගැනීම හා පවත්වා ගැනීමයි. ජේම්ස් ඒ. පර්කින්ස් මෙය දකින්නේ 'ඥානවිද්‍යාලයෙහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් පැන නැඟුණක් ලෙසයි. 'ද යුනිවර්සිටි ඉන් ට්‍රාන්සිෂන්' (විශ්වවිද්‍යාලය සංක්‍රමිකා අවස්ථාවෙහි) නම් කෘතියට ලිපියක් සපයමින් ඔහු මෙසේ කියනවා, "ඊනියා ඥාන විද්‍යාලය" අධ්‍යාපනයේ සාම්ප්‍රදායික ආයතන මත වෙනස් ආකාරයක දුෂ්කරතාවක් පටවා ඇත. එක් කලකදී විශ්වවිද්‍යාලය තමන් ගැන සිතුවේ ඥානයේ ඒකාග්‍රතාව ගවේෂණය කළ හැකි ආයතනයක් ලෙසයි. එහෙත් එයට දැන් ප්‍රස්තුතයෙහි අත්‍යන්ත විශිෂ්ටතාව පවත්වා ගැනීම සඳහා ඥානයේ විශේෂීකෘත බණ්ඩයන් කෙරෙහි අවධානය යොමු කිරීමට සිදුව තිබේ" යනුවෙනි.

මේ විශේෂීකරණය අද සමහර විශ්වවිද්‍යාලවල ඇතැම්විට සම්පත් ප්‍රමාණය කාලීන අවශ්‍යතාව හෝ ඵලදායිතාව පවා නොසලකා විලාසිතාවක් වශයෙන් ක්‍රියාත්මක වන බවටත් එක් විෂය ශාඛාවකට පමණක් විශේෂාවධානය යොමු කිරීම නිසා උපාධිලාභීන්ට ප්‍රායෝගික වශයෙන් බොහෝ සෙයින් වැදගත් වන සාමාන්‍ය ඥානය පුළුල් කර ගැනීමට අවස්ථාව නොලැබී යන බවටත් විවේචන ඵල වී තිබෙනවා. විශේෂීකරණයට ඉඩ තිබියදීම වුවත්, අධ්‍යයනාංශ අතරෙහිත් පීඨ අතරෙහිත් විෂය ශාඛා තෝරා ගැනීමට ඇති ඉඩකඩ වර්ධනය විය යුතු බවත් බොහෝ අධ්‍යාපනඥයන් පිළිගන්නා දෙයක්. එනිසා මෙය අදාළ අධ්‍යාපන බලමණ්ඩලවල අවධානය යොමුවිය යුත්තකි.

විශේෂීකරණය මගින් කිසියම් විෂය ශාඛාවක් හෝ වෘත්තීය ශික්ෂණයක හෝ අධ්‍යයන පර්යේෂණවල අත්‍යන්ත විශිෂ්ටතාවක් ඇති කිරීමට නම් ඒ සඳහා ප්‍රමාණවත් භෞතික සම්පත් මෙන් ම විශේෂඥ පුද්ගල සම්පත් ද තිබිය යුතු වෙයි. එහෙත් බොහෝ විෂය ක්ෂේත්‍ර සම්බන්ධයෙන්

අපේ රට වැනි සංවර්ධනය වන රටවල සාමාන්‍යයෙන් මෙකී දෙයාකාරයේ ම සම්පත්වල හිඟයක් ඇත. එබඳු හිඟයක් නැති ක්ෂේත්‍රවල බොහෝවිට විශේෂවේදීන් පිළිබඳ ව අවධානයට වඩා අතිරික්තයක් ඇත. එබැවින් මෙබඳු රටවල විශේෂීකරණයක් සැලසුම් කළ යුත්තේ, අවිධිමත් ද්විත්වීකරණ බහුත්වීකරණ මාර්ගයෙන් පවත්නා සම්පත් ස්වල්පය සි සි කඩ විසිරී යෑමට ඉඩ නොතබා එයින් උපරිම ප්‍රයෝජන ලබා ගැනීමට හැකි වන අයුරිනි. මහජන මුදල් අපතේ යෑම ද එමඟින් වැළැක්විය හැකිය. උසස් අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශය හා උසස් අධ්‍යාපන ආයතන මඟින් වඩාත් හොඳින් සංවිධානය කළ හැකි විශේෂිකෘත පාඨමාලා සඳහා විවිධ අමාත්‍යාංශ හා කාර්යාංශ මඟින් වෙනම අභ්‍යාස ආයතන ආරම්භ කිරීම හා පවත්වාගෙන යෑම සම්බන්ධයෙන් ද මෙකී කරුණු බොහොමයක් අදාළ වෙනවා. මෙබඳු අභ්‍යාස ආයතන අභ්‍යන්තර අවධානය සඳහා පමණක් සේවකයන් පුහුණු කිරීමට සීමා නොවී පුහුණු අතිරික්තයක් ද පිට කිරීමට ගියහොත් සේවස්ථ කිරීම සඳහා සුදුසු පුද්ගලයන් තෝරා ගැනීමේදී විශේෂයෙන් එය පරිබාහිර සේවාදායකයන්ටත්, නියමිත වැටුප් ක්‍රම හා උසස්වීම් ලබා ගැනීමේදී සේවකයන්ටත් ගැටලු මතු කරන්නක් විය හැකියි.

වර්තමානයෙහි විශ්වවිද්‍යාලයන්හි සාමාන්‍යයෙන් දක්නට ලැබෙන ප්‍රගතිශීලී ප්‍රවණතාවන් නම් නවීකරණයට හා නවාංග එක් කිරීමට ඇති උනන්දුවයි. මෙය නූතන ඥාන විදාරණය නිසා විවිධ විෂය ක්ෂේත්‍රවල ඇති වී තිබෙන ප්‍රගතියත්, රට තුළ ඇති අවධානය මත පදනම් වූ ප්‍රායෝගික වැදගත්කමත් සම්පත්වල සුලභතාවත් සැලකිල්ලට ගනිමින් සිදුකෙරෙන්නේ ආයතනයේ ප්‍රවර්ධනයට මෙන්ම එහි හොඳ නමටත් බෙහෙවින් ශුභ දායක වන්නකි. එසේ නැතිව විලාසිතාවක් වශයෙන් කෙරෙන විදේශීය ආදර්ශ අනුකරණයක් පමණක් වුවහොත් එහි ප්‍රතිඵලය පිරිසක් අමාරුවේ වැටීම පමණක් විය හැකියි. පාඨමාලා නවීකරණයේදී විශේෂයෙන් සැලකිය යුත්තක් නම්, බාහිර ලෝකයෙහි ඇති වී තිබෙන ඥාන විදාරණයට හා විෂය ක්ෂේත්‍රයන්ගේ ප්‍රගතියට පමණක් සීමා නොවී අනාදිමත් කාලයක් අපට ඉෂ්ට ප්‍රතිඵල ලබා දී ඇති දේශීය වූ සාම්ප්‍රදායික දැනුම ගිලිහී යා නොදී මතුකොට ගැනීම හා ප්‍රයෝජනයට ගැනීම වැදගත් වන බවයි.

සම්ප්‍රදාය ගැන කථා කරන විට අප විශ්වවිද්‍යාලවලටත් සම්ප්‍රදායක් ඇති බව අමතක නොකළ යුතුයි. අද පැවැත්වෙන මේ උපාධි ප්‍රදානෝත්සවයන් සියවස් 10 ක් පමණ ඇතට දිවෙන යුරෝපීය විශ්වවිද්‍යාලය සම්ප්‍රදාය අනුව පැවැත්වෙන්නකි. ඒ අපේ මේ වර්තමාන විශ්වවිද්‍යාලය පිහිටුවා තිබෙන්නේ බොහෝදුරට එම සම්ප්‍රදාය අනුව යමින් නිසායි. එහෙත් ඊටත් වඩා පැරණි විශ්වවිද්‍යාලයීය අධ්‍යාපන ක්‍රමයක් පෙරදිගත්, ලක්දිවත් පැවතුණා. ලක්දිවින් එය අතුරුදන් වූයේ 16 වන සියවසේදී විදේශීය ආක්‍රමණ නිසා බව පෙනෙනවා.

මෑත අතීතයේ ලක්දිව විශ්වවිද්‍යාලවල පැවති හිතකර සම්ප්‍රදායක් තමයි නිබන්ධ හෙවත් ටියුටෝරියල් ලිවීම හා සාකච්ඡාව. වර්තමානයෙහි අපේ විශ්වවිද්‍යාලවලින් මේ දෙකම ටිකෙන් ටික ගිලිහී යන බවක් පෙනෙන්නට තිබීම කණගාටුවට කරුණකි. දේශන ශාලාවලින් පිටත බාහිර ලෝකයෙහි හෝ විද්‍යාගාරවල හෝ කරනු ලබන සමීක්ෂණ, පරීක්ෂණ, අත්හදාබැලීම්, පුහුණුවීම් වැනි ප්‍රායෝගික වැඩ අඩුවෙන් කෙරෙන මානවීය හා සමාජීය විද්‍යා විෂයක ශික්ෂණයන්ට මේ නිබන්ධ ලිවීම විශේෂයෙන් වැදගත් වෙනවා. මෙයින් ලැබෙන ප්‍රධානම ප්‍රයෝජනය නම් පුළුල් ලෙස පොතපත කියවන්නට පෙළඹීමයි. මේ මඟින් තරමක් අපහසුවෙන් හෝ ඉංග්‍රීසි පොතපත කියවීමට යොමු කිරීමෙන් විෂය ඥානය සමග භාෂා ඥානයත් ලබා ගන්ට සැලැස්විය හැකියි. එසේ කියවා ප්‍රස්තුතයට අදාළ කරුණු රැස්කර ගන්නටත්, ඉලක්කය කරා යොමු වන පරිදි ඒවා ඉදිරිපත් කරන්නටත්, කර්මණ්‍ය ලෙස බස හසුරුවා ගන්නටත් එමඟින් ලැබෙන පුහුණුව ඔහුට/ඇයට පසුකාලයෙහි බෙහෙවින් ප්‍රයෝජනවත් වන්නකි. ලක්දිව විශ්වවිද්‍යාලවලින් මෑත කාලයේ පිටවන

උපාධිධාරීන්ට ඊට කලින් අවදියේ පිට වූ උපාධිධාරීන්ට කරම් සාමාන්‍ය ඥානය නැති බවට සමහරු කරන විවේචනයටත් එමඟින් පිළියමක් යෙදෙනවා.

සාකච්ඡාව හා සංවාදය ඇත අතීතයේ පටන් ම පෙරදිග මෙන් ම අපරදිගත් විශ්වවිද්‍යාලයීය අධ්‍යාපනයෙහි වැදගත් අංගයක් වුණා. නිර්මාණාත්මක ලෙස සිතන්නටත්, තර්කානුකූල ලෙස කරුණු ඉදිරිපත් කොට ප්‍රතිවාදී මත බිඳ දමමින් ස්වමත ස්ථාපනයටත් එමඟින් මනා පුහුණුවක් ලැබුණා. පැරණි චීනයේ කොන්පියුසිස් ග්‍රීසියේ සොක්‍රටීස්, ඉන්දියාවේ බුදුන් වහන්සේ වැනි දාර්ශනික මාර්ගදේශක බුද්ධිමතුන් ඉගැන්වීම සඳහා උපයෝග කරගත්තේ මේ සංවාද ක්‍රමයයි. ක්‍රි.පූ. 4 වන සියවසේ දී ජලේටෝ විසින් ඇතැන්ස්හි ඇකඩමි නම්නුත්, ඇරිස්ටෝටල් විසින් ලයිසියම් නම්නුත් ඇරමු උසස් අධ්‍යාපන ආයතනවලත් ඉගැන්වීමේදී සංවාදයට ලැබුණේ වැදගත් තැනක්. අපේ විශ්වවිද්‍යාලයවලත් මුල් අවධියේ දී පැවති පරිදි නිබන්ධ පන්ති, සාහිත්‍ය නිර්මාණ පන්ති හා සාහිත්‍ය විචාර පන්ති ආදිය උපයෝගි කොට ගනිමින් සිසුන් අතර සංවාදයට මං සැලසීම ඔවුන්ගේ චරිත වර්ධනයට ද හේතුවක් වෙනවා.

අවසාන වශයෙන් අපේ රටේ උසස් අධ්‍යාපනය හැඩගැස්වීමේ දී සැලකිය යුතු තවත් එක් කරුණක් ගැන මා මෙහිදී සඳහන් කරන්නට කැමතියි. නව පාඨමාලා ඉදිරිපත් කිරීමත්, පවත්නා පාඨමාලාවල නවීකරණයත් මඟින් ශිෂ්‍යයන්ගේ ඥානවර්ධනය සඳහා සෑහෙන උනන්දුවක් අද විශ්වවිද්‍යාලවල දක්ක හැකියි. එසේම ක්‍රීඩා හා ශාරීරික අභ්‍යාස මඟින් ශිෂ්‍යයන්ගේ ශාරීරික සංවර්ධනය සම්බන්ධව ද සෑහෙන උනන්දුවක් දක්වන බව පෙනෙන්නට තිබෙනවා. එහෙත් ශිෂ්‍යයන්ගේ මානසික වර්ධනය සම්බන්ධයෙන් දැනට දක්වනු ලබන සැලකිල්ල ප්‍රමාණවත් ද යන්න සොයා බැලිය යුත්තක්. ඉහත ගෙන හැර දක්වූ රාධා ක්‍රිෂ්ණන්ගේ හා මොබර්ලිගේ කියමන්වලින් පෙනෙන්නේ අධ්‍යාපනයේ සෑම පියවරකදීම එහි ඇති වැදගත්කමයි. විශ්වවිද්‍යාලවල ශිෂ්‍යයන්ට ඇති මානසික ගැටලු සොයා බලා පිළියම් යෙදීම මෙහිදී මූලික අවශ්‍යතාවක්. ඒ සමගම විවිධ වූ රුචිකත්වයන්ට ගැලපෙන විවිධ වූ නිර්මාණාත්මක, කලාත්මක, ආගමික, සංස්කෘතික වැනි පාඨමාලා පරිබාහිර වැඩසටහන්, අධ්‍යාපනික සමාජීය ස්වේච්ඡා සේවා වැඩසටහන් ආදියට සහභාගිවන්නට සැලැස්වීම ඇතුළු උපාය මාර්ග මෙහිදී ප්‍රයෝජනවත් වෙනවා. එවිට ඉහත 'විද්‍යා දදාහි විනයං' යන්නෙන් කියූ පරිදි කවර වගකීමක යෙදීමට වුවත් යෝග්‍ය වූ අංගසම්පූර්ණ උගතුන් බිහිකිරීමට විශ්වවිද්‍යාලය සමත් වන බව මගේ විශ්වාසයයි.

නවෝපාධිලාභීන් හැමදෙනාට දීප්තිමත් අනාගතයක් උදාවේවා යි නැවතත් ආශීංසනය කරමින් උපාධි ප්‍රදානෝත්සව දේශනය මෙයින් නවත්වමි. අසා සිටි ඔබ සැමට ස්තූතියි !

1996.11.02

Solutions for the Graduate Unemployment

Prof. Wimal G. Balagalle

There were more than one reason for me to accept so willingly the invitation extended to me by the Vice Chancellor of the University of Sri Jayewardenepura to deliver this convocation address on this solemn occasion. On the one hand, I consider this gesture as a token of appreciation of my humble contribution to this University as a university don and member of various university bodies for some thirty years; on the other, I thought this would provide me an opportunity to express a few ideas that might be useful not only to the new graduands but also to contemporary leaders of higher education in this country. Therefore, I wish to sincerely thank the Vice -Chancellor and the members of the Senate and of the University Council for offering me this opportunity.

I feel it is my next duty to congratulate the new graduands on achieving their desired goal and to give them my blessings. Dear friends, it is not solely due to your intelligence or your being fortunate enough to receive university education which is restricted to a very small fraction of the population that you have been able to fulfill your wish to enter this challenging society, the wish you had been cherishing not only during the three or four years at the university but even long before when you were studying at school. Your success is more due to your indomitable courage, your strength to endure untold hardship and surmount various obstacles with firm resolution.

These skills and good habits which you have cultivated may stand you in good stead in the near future, at least till you find a suitable employment. Your parents and guardians who prompted you to pursue higher studies and your teachers and Professors who guided you in university education no doubt rejoice on this occasion and are much happier than I am.

Under such a scheme every holder of a degree or a diploma passing out of universities or recognized higher professional training centres can first be pooled into the higher employment bureau and then be employed in relevant departments. corporations or institutes in accordance with requirements of the institute, their educational qualifications and preferences. During this short period they spend before they secure permanent employment, they may be made to follow an apprenticeship course providing a variety of options, which is properly planned to cater to different vocations including self-employment on the basis of an adequate subsistence allowance. It must, however, be particularly mentioned that this does not in any way mean a random absorption of those who are left over after selecting candidates by means of interviews etc. for administrative service, overseas service, education service and so on, is contemplated without taking into consideration the actual need of the exiting state departments and corporations. The employment of a work force receiving pay without work paying no regard to the requirements of the institute, would gradually lead the institute to its decline. Moreover, this situation would become a hindrance to its proper administration on the one hand, and through discouragement

and lack of enthusiasm on the part of those who work hard, it paves the way for the economic decline of the entire country, on the other.

Therefore, the best thing to do is to generate more and more job opportunities for educated workers, by improving methods of utilizing natural resources together with improved production methods in agricultural and industrial sectors in such a way that they contribute to national development, by regularizing import and export trade and by improving public amenities such as education, health and transport. This would provide an opportunity to the educated worker to make his contribution to the development process. It is the responsibility of the Ministry of Higher Education to obtain the co-operation of the Ministry of Planning & Implementation, Ministry of Youth Affairs and other relevant ministries. With the help of the Ministry of Higher Education, the government can easily achieve the objective of turning out graduates and diploma holders capable of giving a thrust to development. For this purpose the University and other higher professional training institutes should be put to better use through proper co-ordination.

This is not to say that the institutes of higher education should provide only job-oriented courses. Apart from professional courses such as medicine, engineering and law, this can be successfully achieved by introducing certain professions like education and administration and prepare the students for them by means of an apprenticeship programme lasting two, three or six months after obtaining a first degree.

Long-term postgraduate and diploma courses like those of writership and mass communication conducted for first-degree holders employed in certain other professions do not come under this category.

Whatever the nature of the job-oriented course hinted at above, students should be enrolled only after correctly identifying the demand for each profession. Otherwise it might result in producing a set of graduates unfit to take up a job or possessing no useful subject knowledge. This is the main reason for the failure of the job-oriented courses tried during the university reorganization of 1973.

Improving Job Fitness

We have so far discussed what the state and the institutes of higher education including universities could do to solve the unemployment problem of graduates. But we should not forget here that there are certain things that graduates themselves could do without idling away time waiting for jobs to come their way. As has been shown in the convocation address I referred to above, it is a responsibility on the part of the candidates to obtain additional qualifications and improve other skills which are considered, in addition to the degree, essential for a job in the private sector in particular. The above address has highlighted a number of obstacles which graduates, particularly the arts graduates, face in securing good jobs in the private sector. The first of these is the inadequate knowledge of English. Since this issue has already been discussed at length I do not propose to dwell on it on this occasion. The second is the failure on the part of the new graduates to display their ability or fitness to take up a job. This much

needed qualification covers the ability and the willingness to take up a responsibility, discipline and personality, creative thinking and so on. It appears that many employers have a preconceived notion that new graduates do not possess these qualities in sufficient measure. This situation has resulted, to some extent at least, from such incidents as student clashes, boycott of lectures, ragging and the closure of campuses for weeks months, reported in the mass media so often. This barrier can only be removed by the intelligent student community and the university administration by working in co-operation with the academic staff striving to remedy such unhealthy situation.

The main aim of the traditional education in ancient Sri Lanka as well as India was not just to impart knowledge but to promote individual discipline, and through it make him a worthy person.

‘Vidya dadāti vinayan vinayad yāti pātratam
pātratvād dhanamapnoti dhanād dharmam tatah sukham’

(Knowledge gives discipline; through discipline one acquires worthiness; from worthiness one obtains wealth; wealth leads to virtue and from there to happiness).

The half verse 'bāhu sachchan cha sippan cha vinayo cha susikkhito' occurring in the Mahamangala Sutra too conveys a meaning similar to the above. In all stages in an individual's education such as elementary, junior secondary, senior secondary and tertiary or higher, subject knowledge and skill development running parallel to a training in traditional values or evaluation methods was expected of the traditional education in the East. This concept was upheld in Hindu and Buddhist universities of ancient India such as Taksasila and Nalanda Mahavihara as well as in the Tissarama mahavihara and Abhayagiri-Mahavihara of ancient Anuradhapura and the universities like Vijayabahu-pirivena of Totagamuva. We know that the rulers and thinkers of modern India expected similar results from education. This is exemplified by the following statement made by Sarvapalli Radhakrishnan in his foreword to the book **New Frontiers of Education** which was published in 1957. He says, “Education is not limited to the imparting of information or the training in skills. It has to give the educated a proper sense of values. Scientists and technologists are also citizens, and so have a social responsibility to the community in which they live”.

That this is not a view confined to the East alone is borne out by the following idea expressed by Sir Walter Moberly in his book the Crisis in the University (1959): “If education can contribute to a moral, intellectual and spiritual revolution, then it offers a real hope of salvation to suffering humanity everywhere.”

There have been ups and downs in the extent of spread and depth of Pirivena education including traditional education in ancient Sri Lanka. Nonetheless, literary and historical evidence affirm that character building and inculcating social ethics were considered right through one of its main objectives.

New Courses, Modernization and Salutary Traditional Aspects

However, Education at all levels (including higher education) prevalent in the country today appear to have veered away from these goals, and remedial measures need to be taken without delay. Probably because the accelerated economic growth of the country has become the sole or rather the most important aim of the planners, the other ideals appear to slowly disappear from the society. The real development of a country should include not only the economic growth but also the development of the individual character of its citizens. Then only will the country be able to boast of a people cherishing social values, full of virtue, happy and content.

There is another matter that needs our consideration here. Although the freedom to select courses of study to one's liking is something much to be desired, our university education has today widened and developed so much so that many, if not all, who have the ability and the interest and have satisfied the basic requirements can immensely benefit by it. While this satisfies some of the present-day needs of the country, it has also given rise to problems of quality and management of education. Whatever field you are involved in the development process, you have to do so fully realizing that you have to proceed from simplicity to complexity. In his book of Societies and Men, Carl Harrison says, "Growth leads to complexity, complexity to specialization and specialization to integration".

In higher education, specialization aims at reaching and maintaining a high degree of excellence in a particular discipline or professional field. James A. Perkins sees this as a result of knowledge explosion. Writing an article to the volume titled **The University in Transition** (1966), he says, "The so-called knowledge explosion created a kind of strain on traditional institutions. Where the University had once thought of itself as an institution that could explore the unity of knowledge, it now finds that in order to maintain excellence it must concentrate on specialized segments of knowledge".

A criticism that has been levelled against this specialization is that, in certain universities today, it is being done as fashion without paying any heed to the needs of the day or its usefulness and that graduates do not get an opportunity to widen their general knowledge so important to them practically, as it directs their special attention to only one branch of knowledge. Many educationists believe that, even as specialization is continued, more and more opportunities should be provided for selecting subjects from among various departments and faculties. This fact should engage the attention of the relevant authorities on higher education.

If a higher degree of excellence is to be achieved in a certain aspect of a subject or professional discipline or educational research, there should be adequate material resources as well as expert personnel. But in respect of many disciplines in developing countries like ours, there is a general dearth of both these kinds of resources. In fields where there is no such dearth, there is often an excess of specialists. In such countries specialization needs to be planned in such a way that the maximum use could be made of such resources without letting them scatter due to senseless duplication or multiplication. This can also arrest waste of public funds. Most of these matters will be relevant to the establishment and maintenance of separate training institutes by various ministries and departments, to

conduct specialized courses that could be organized by the Ministry of higher Education and the institutes of higher education. If these training institutes are bent on turning out trainees in excess, without confining themselves to training workers for internal requirements, it might create problems specially for outside employers in selecting suitable persons for appointment, and for the workers in getting approved salary scales and obtaining promotions etc.

An upward trend is generally seen in present day universities in their readiness to modernize courses and to add new features. If this is done taking into consideration the progress in various subject fields as a result of knowledge explosion, the practical importance depending on the country's needs and the availability of resources, it would be very beneficial to the progress of the institute and its good name. If, on the contrary, it is reduced to mere imitation of foreign examples as a fashion, it would only result in putting a certain section in trouble. An important thing to remember in organizing courses is that the local traditional knowledge should not be allowed to be forgotten but should rather be preserved and made use of, without confining ourselves to knowledge explosion taking place in the world outside and to the progress of the subject fields.

When we talk of tradition we should not forget that our universities too inherit a tradition. Even this convocation being held today can be traced back to an European university tradition that started about ten centuries ago. Our modern university is largely based on that tradition. However, a still older system of university education existed in the East and also in Sri Lanka. This system disappeared from Sri Lanka around the 16th century apparently as a result of foreign invasions.

A healthy tradition that existed in Sri Lanka universities in the recent past was the writing and discussing tutorials. It is sad to note that this practice is slowly disappearing today from our universities. The writing of tutorials is of special importance for studies in the fields of humanities and social science where there is less involvement of practical work such as surveys, investigations, experiments and training taking place in the laboratories or in the world outside beyond the class-rooms:

The main benefit of this type of activity is that the students are encouraged to read widely, since this would compel them to read in English even with some difficulty, a language skill in addition to the subject knowledge could be acquired. The training he or she receives in collecting data relevant to the subject in hand, arranging and presenting them to prove a point and in the skillful use of the language would be of immense benefit to him/her in the long run. This might provide an answer to the accusation made by some that the graduates who pass out of universities in recent times do not display a general knowledge as much as those of the previous generation.

Discussion and dialogue was an important aspect of university education both in the East and the West, from the very ancient times. By this method the student was able to develop his skill of thinking creatively and to establish his viewpoint by refuting opposing views by logical presentation of his facts. It was this dialectical method that was used by such philosophical teachers of great wisdom as Confucius of ancient China, Socrates of Greece and the Buddha of India in teaching their doctrines. The dialectical method held an important place in the teaching in the institutes of higher education such as Academy

started by Plato and Lycium by Aristotle in Athens in the 4th century B.C. Paving way for discussion among students in our universities too as was done in the past by making use of tutorial classes, creative literature classes and classes of literary criticism and so on, would be a main factor in their character development.

Lastly, I would like to mention another matter of vital importance in shaping higher education in this country. A substantial interest can be seen in universities today in the development of knowledge in the students by offering new courses and revising existing ones. There is also sufficient interest seen in the physical development of students, through sports and physical training. It is worthwhile inquiring whether sufficient interest is shown in the mental development of the student. Its importance in every stage of education is also implied in the above quoted statements of Radhakrishnan and Moberly. A basic necessity herein is to investigate into mental problems of students and take remedial measures. Such methods as would involve them in extra-curricular activities catering to a variety of interests such as creative, artistic, religious and cultural activities, and voluntary programmes of educational and social work would be of immense benefit here. It is my belief that, if this is done, our university will be able to produce perfect scholars fit to take up any responsibility as exemplified by the dictum 'Knowledge gives discipline' quoted above.

Wishing once again all the graduands a bright future I conclude my convocation address.
Thank you all for listening to me.

1996.11.02